

TRĂIAU ODATĂ ÎNTR-UN ORAȘ MARE, UN BĂIEȚEL ȘI O FETIȚĂ. PE EL ÎL CHEMA KARL ȘI PE EA GRETCHEN. NU ERAU FRATE ȘI SORĂ, DAR SE IUBEAU CA ȘI CUM AR FI FOST. EI LOCUIAU ÎN DOUĂ MANSARDE DIN CELE DOUĂ CASE ALĂTURATE, APROPIATE UNA DE ALTA, ÎNCÂT PUTEAU TRECE DE LA O LOCUINȚĂ LA ALTA. ÎNTR-O ZI DE PRIMĂVARĂ, CÂND ERAU AFARĂ, DEODATĂ BĂIEȚAȘUL A SPUS:

– AU! M-A LOVIT CEVA ÎN PIEPT! PARCĂ MI-A INTRAT CEVA ȘI ÎN OCHI!

FETIȚA, SPERIATĂ, L-A LUAT DE DUPĂ GÂT. EL TOT CLIPEA DIN OCHI, DAR ÎN OCHI NU SE VEDEA NIMIC.

– MI SE PARE CĂ S-A DUS, A SPUS EL.

DAR NU SE DUSESE NIMIC. ERA UN CIOB MĂRUNT DINTR-O OGLINDĂ FERMECATĂ. ACEASTĂ OGLINDĂ URÂȚEA TOT CE ERA FRUMOS ȘI BUN. IAR TOT CE ERA URÂT ȘI RĂU SE OGLINDEA ÎN EA PE DE-A-NTREGUL. ACUM NU-L MAI DUREAU, DAR CIOBURILE RĂMĂSESERĂ ÎN OCHI ȘI ÎN INIMĂ.

